

KAPITÁN SLUŽBY PRO DOHLED
NAD PRIMITIVNÍMI PLANETAMI

M A R K

STONE

Krvavé arény

Martina Šrámková

Martina Šrámková
Krvavé arény

Obálka O. Liška
Vydání první
Praha 2008

Martina Šrámková

Mark
STONE

KRVAVÉ ARÉNY

© Golem 2008

© Text Martina Šrámková, 2008

© Cover Oldřich Liška, 2008

ISBN 978-80-87246-09-2

Úvod

Pozemská unie, která je federací osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v expanzi po celé Galaxii, její vlády si však postupem času uvědomily, že sblížení s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali vyvíjet, stávali se na nich závislími a žebřali o techniku, kterou sami nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit jen několik párů, které byly umístěny do rezervace, jak se to kdysi dělalo se zvířaty.

Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz pouze ji zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neproověřila úroveň její civilizace.

Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl úkol svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let aktualizovat studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů byl i kapitán Mark Stone.

Kožená klubovka v kanceláři generála Khova přijala Marka Stonea, agenta pro dohled nad primitivními planetami, do svého pohodlného náručí. Generál počkal, až sekretářka Peggy postaví před každého šálek kávy a zmizí za dveře. Teprve potom sáhl do příručního baru. Vytáhl láhev své oblíbené dvanáctileté skotské a nalil dvě bohatýrské dávky: „Tak na tvou další dovolenou, Marku. Kolikátou v pořadí v mém úřadu mimochodem?“

Tmavovlasý a urostlý Stone, jeden z nejlepších, ale také nejkontroverznějších generálových mužů, jen pokrčil rameny: „A není to jedno, pane? Nevzpomínám si na žádnou, kterou bych vyčerpal beze zbytku. Pokaždé se našla nějaká ta neodkladná práce!“

„Třeba budeš mít tentokrát větší štěstí,“ ušklíbl se obrovitý, holohlavý generál. Svě mongolské nebo přesněji řečeno hunské předky zapřít nemohl, nyní se však tvářil nadmíru přívětivě. „Občas tě podezírám, že ty o žádnou dovolenou vlastně ani nestojíš,“ usrkl s gustem zlatavého nápoje. Potom se spokojeně zašklebil a natáhl dlouhé nohy.

„Omyl, pane,“ zasmál se Mark a také polkl doušek ze své sklenice. „Tentokrát vyrážíme s Elsou Swensonovou až na Kupido. Popravdě a jen mezi námi – ten vystrkov na samém okraji lidmi obývaného světa mě vůbec nezajímá,“ mrkl na generála, „zato Elsu ano, jak dobře víte. Bůhvíproč ji zajímá právě Kupido. Takže kvůli ní budu muset vydržet i nějaké ty místní zvyky, nějakou tamější variantu na chléb a sůl! Upřímně řečeno, doufám, že tamní folklór bude přece jenom aspoň o trochu zajímavější. Mohl by se inspirovat například v Polynésii, v Mexiku, na Novém Zélandu nebo pro mě za mě třeba u Eskymáků, ale ne zrovna v nudné Evropě.“

„Kupido?“ protáhl generál Khov. „Zapadákov, ale civilizovaný. Lišky se tam už naučily dávat dobrou noc ve všech používaných dialektech a občas přidají dokonce i panáka whisky před spaním, abych tak řekl. Tam bys na žádnou práci narazit neměl, i když u tebe si nejsem jistý ničím,“ zasmál se hlučně a nalil ještě jednou. „A starou dobrou Evropu bych na tvém místě také tak nepodceňoval, Marku. I tady *bývala* období, která by rozhodně přišla zajímavá i tobě!“

Mark Stone si povolil knoflíček u krku a pohled, který vrhl na Elsu Swensonovou po svém boku, mluvil jasně: Co tady mám k čertu dělat, mezi všemi těmi panáky?

Možná nejkrásnější a zcela jistě nejbohatší dívka terranské federace mu stiskla loket a zářivě se usmála na muže, který jim kráčel v ústrety: „Nádherný večírek, pane viceprezidente. Dovolte, abych vám představila svého přítele. Mark Stone, speciální agent pro dohled nad primitivními planetami. Marku, to je Abraham Collins, viceprezident soustavy planet kolonie Kupido.“

Mark se škrobeně usmál a chystal se natáhnout ruku k pozdravu, ale stříbrovlasý muž v perfektním obleku ho předešel. Oběma rukama objal pečlivě nacvičeným gestem jeho ramena a zahlaholil hlasem zvyklým na předvolební projevy: „Jsem šťastný, že vás poznávám osobně, Marku. Vaše jméno se už stačilo stát legendou i tady v Zapaďákově, milý kapitáne. Legendou našeho věku, abych tak řekl. Tolikrát jsem o vašich úspěšných misích slyšel v tri-di – a dneska tu stojíte přede mnou. Z masa a krve, jestli to smím tak říci,“ usmál se zářivě.

Markovu grimasu šlo úsměvem nazvat jen s největším sebezapřením. S mečem mezi domorodci na planetě středověké úrovně se pohybovat uměl, tam byl jako doma. Také nad skleničkou whisky v prostorné, ale nikoliv procovské kanceláři generála Khova. A ani luxusní rezidence slečny Swensonové, ve kterých služebnictvo bralo svůj plat za to, že ho nebylo téměř vidět, takže jedinou společností mu dělala jeho krásná přítelkyně, mu nebyly cizí. Večírky pro papaláše však nenáviděl zcela upřímně. Prostředí, ve kterém nezáleží na vaší obratnosti s mečem nebo, čert to vem, s paprskometem, ale na způsobu, jakým držíte přibor a zda jste zvolili tu nejvhodnější kravatu, mu připadalo mnohem nebezpečnější než planeta Octivon hemžící se lidožravými leguány.

„Doufám, že zítra navštívíte Arénu! Speciálně od profesionála vašeho kalibru by mě hodnocení úrovně našich Her zajímalo takříkajíc explicitně,“ naznačil viceprezident úklonu.

Mark Stone znovu ucítil na lokti sevření Elsiny ruky, tentokrát ještě o stupínek důraznější: „Samozřejmě že si vaši největší atrakci nenecháme ujít, že, Marku?“

Když zamumlal nezřetelnou odpověď, nezbylo slečně Swensonové než se usmát ještě zářivěji a svému příteli dupnout kramflíčkem na nohu.

„Jistěže se chci podívat na ty proslavené kupidské gladiátorské hry! A tebe by měly zajímat také, miláčku,“ trvala Elsa na svém i večer na vodním lůžku hotelového apartmá. „Boj trojzubcem, mačetou a sítí, bitva jednoho s dvěma meči proti pěti s dýkami, muž proti medvědovi, dvě amazonky s tesáky proti barbarovi s kopím...“ citovala z programu. „A piš si, že se tě viceprezident na tvůj názor neopomene zeptat. Profesionál vašeho kalibru,“ napodobila s lehkou ironií Collinsův tón.

Mark zívá: „A co tam budu u všech d'asů dělat? Koukat se na rozmazanou 3D projekci s bandou potentátů, kteří by si nadělali do kalhot třeba jen v obyčejné hospodské rvačce – pokud by se týkala jich?“

„Vidět Collinse v hospodské rvačce, to by musel být zážitek,“ zasmála se i slečna Swensonová. Potom ale zvažněla: „A jsi si jist tou 3D projekcí a tak vůbec? Nemůže jít o zápasy takřikajíc na živo?“

„To přece kromě několika desítek jiných nařízení zakazuje i preambule šestnáct Vesmírného občanského zákoníku, miláčku,“ zívá znovu Mark. „Opravdové zápasy už od dob Galaktických válek o Primaveru navíc nikde nikdo nezažil. Dokonce ani v podsvětí Nového Chicaga ne, a kde jinde, když ne tam?“

„Možná,“ zamyslela se Elsa a nakrčila nosík. „Ale podle mých informací se každý večer ze zdejší arény vymetají špinavé piliny. A ta krev na nich, Marku, tak ta je prý tak pravá, až se na ni slétají mouchy!“

„Poslechni, že tys mě sem vytáhla schválně? Mám být na dovolené anebo řešit další záhadu?“ posadil se Mark Stone na posteli.

„Jestli nechceš...“ protáhla Elsa, ale to už ji Mark položil zpět na lůžko: „Konec konců – proč ne? Ty stejně pozítří odlétáš a já na lenošení v letoviscích bez tebe nejsem zrovna ten pravý! Ale tím spíš musíme využít zbývající čas, miláčku...“

Když druhého dne po obědě dorazili do amfiteátru, viceprezident Collins je už očekával ve své V. I. P. lóži. Amfiteátr jako by vypadl z on-line prezentací antického Říma ve výukových programech víceletých gymnázií: nebe pod kupolí svítilo středomořskou modří a pilinami posypaný písek zářil zlatě. Pompézní sloupy uzavírající čtyři vstupy končily hlavicemi v korintském slohu a bílé mramorové oblouky nad lóžemi dávaly jasně znát, že jejich hosté si zaslouží větší úctu než řadoví diváci na kamenných tribunách.

Většina návštěvníků, ať už v ložích nebo na lavicích tribuny, chystanému tyátru přizpůsobila i svůj oděv. Bílé tuniky a tógy, masivní řetězy ze zlata, z mědi i z mosazi a kožené sandály uvázané řemínky vysoko kolem kotníků. Dokonce i Collins podlehl téhle maškarádě a Mark marně skrýval smích, když pohlédl na vavřínový věnec na viceprezidentově napomádované hlavě a sýrově bílé křivé nohy vyčuhující zpod tógy.

Collins roztáhl ruce v omluvném gestu: „Zapomněl jsem vás upozornit na jedno maličké specifikum místních Her – i diváci na ně přicházejí většinou v dobovém oděvu. Zvyšuje to autenticitu zážitku, jestli mi rozumíte. Na matičce Zemi kdysi používali přiléhavé rčení – má-li hra být zábavná, musí být brána vážně. A my o zábavnost našich Her usilujeme ze všech sil, abych tak řekl.“

Mark trhl rameny. „Omlouvám se, ale tógu s sebou většinou do astronefu neberu,“ ucedil a snažil se zmírnit podrážděný tón, který se mu už už dral na jazyk. Slečna Swensonová se pouze zářivě usmála a pokrčila rameny v bezradném gestu.

„Moje chyba, přátelé, moje chyba. Mea culpa, mea maxima culpa, abych zůstal stylový v tomto antickém prostředí,“ téměř zazpíval viceprezident. „Naštěstí se dá lehce napravit – v mé šatně několik zaručeně autentických kostýmů najdete, římské tógy vám jistě padnou jako ulité, a vaše zážitky se tak ztrojnásobí. Za to vám ručím, přátelé, za to vám doopravdy ručím,“ zdůraznil, když v Markově tváři nepřečetl nic jiného než nechápavý odpor. Ale to už se Stoneovy ruky chopila slečna Swensonová a s úsměvem, ale nekompromisně ho směřovala do malé Collinsovy šatny přímo v lóži.

Za deset minut nato viceprezident v roli Caesara pokynul a brána

amfiteátru pro vstup účinkujících se otevřela. Z reproduktorů se ozvaly tóny prastaré terranské árie z Carmen o smělém toreadorovi a do arény napochodovali první gladiátoři.

Celá akce začala příchodem dvou mužů opatřených zbrojí z kůže a stříbra, se kterou ladily naolejované bicepsy, jeden z nich, zrzavý svalovec, svíral sekeru, druhý, mladý a krásný jako archanděl Gabriel, meč. A pokud snad šlo o 3D projekci, pak rozhodně postrádala obvyklé neduhy podobných zábav – rozmazané okraje, chvějící se obraz nebo dokonce jeho mikrosekundové výpadky, během kterých se místo předpokládaného výjevu na zlomek okamžiku objevovala jen šedá plocha.

Oba bojovníci pozvedli zbraně směrem ke Collinsovi: „Ave Caesar, morituri te salutant,“ pozdravili dvouhlasně. „Caesar“ blahosklonně pokynul a zábava mohla začít.

Bijec se sekerou vyrazil první do útoku. Nohy zatančily v písku, zbraň zavířila nad hlavou. Úder mířil na soupeřovo rameno.

Druhý muž nastavil meč. Železo kříslo o železo. Mladík s mečem zakolísal pod těžkým úderem, ale rychle se vzpamatoval a zaútočil sám. Zbraň zamířila spodem na soupeřovy slabiny.

Bijec nezaváhal a do cesty meči postavil sekeru. Zbraň se svezla po zbrani. Kratičká a zároveň nekonečně dlouhá chvilka přetlačování. Napjaté bicepsy se leskly olejem i potem.

Archanděl Gabriel měl zjevně síly víc, než se zdálo podle jeho líbezné tváře. Odrazil bijce se sekerou na dřevěnou palisádu, až v kládách zapraštělo. Přetlačovaná dvou ocelí vrcholila – hrot meče vibroval sotva pár centimetrů od soupeřova břicha.

Bojovník se sekerou zabral z posledních sil. Za zvířecího zařvání se mu podařilo útok odvrátit. A nejen to – v ďábelské kontraakci zasvištělo ostří sekery soupeři těsně nad hlavou.

V poslední vteřině se mladík s mečem odskokem vzad vyhnul dopadající zbrani. A znova. A ještě jednou. Akce střídala akci, profesionální tanec pružných nohou a svalnatých těl. Takový boj Mark ocenit uměl.

Po nekonečné době, která mohla trvat třicet vteřin stejně jako deset minut, bojovník s mečem navalil chlápka se sekerou silou na ohradu. Než se bijec se sekerou stačil vzpamatovat, sjel archanděl

ocelí z jeho zbraně a bleskově zanořil hrot hluboko do soupeřova ramene. Zrzavý gladiátor se pomalu odporoučel k zemi.

Amfiteátr na okamžik zmlkl, aby se vzápětí rozezvučel všemi hlasy. Krev diváky zjevně nenechávala chladnými. „Doraž ho,“ zahulákal tlustý chlap z ochozu. „Zabít, zabít,“ sílilo skandování.

Mark se rozhlédl – otlému muži, který první volal po krvi, napínalo panděro tuniku k prasknutí a paže měl sice tlusté jako Mark stehno, ale po svalech ani památky. Jen bledé, klepající se sádlo. Hubené, kostnaté ženě, která se k pokřiku přidala jako první, nepomohla ani nažehlená batistová tóga a kilo pudru na tvářích – stejně vypadala jako staropanenská učitelka, na rozdíl od sekretářky generála Khova slečny Peggy ale zakyslá a nepřející.

Collins v úloze Caesara sledoval dění pod sebou poměrně znuděně: „Náš Hradlo Sekyra se dneska moc nepředvedl. Obvykle je to on, kdo odchází se štítem. Obávám se, že teď je na mně rozhodnout o jeho osudu. Nemám tuhle zodpovědnost rád,“ povzdychl si teatrálně. „Nu což, i císař se může zeptat na los krásné cizinky. Elso,“ otočil se ke slečně Swensonové, „život toho nešťastníka leží ve vašich rukou. Nuže – jaký bude váš ortel? Palec nahoru nebo palec dolů?“

Markova přítelkyně, viditelně otřesená, se snažila posbírat svou pověstnou duševní rovnováhu: „Myslím, že na umírání je ještě příliš brzy, pane viceprezidente,“ dostala ze sebe nakonec tak lehkovážným tónem, že kromě Marka obelstila všechny okolo. Otočila palec vzhůru. Publikum podrážděně zapískalo. Elsa vyslala do prostoru bezbranný úsměv. Zamávala pravou rukou a po špičkách prstů vyslala několik polibků. V tu chvíli měla obecenstvo (nebo alespoň jeho mužskou část) na lopatkách.

Zraněný gladiátor se vyškrábal na kolena a pokusil se o úklon. Ztráta krve však byla příliš silná. Bijec jménem Hradlo se znovu odporoučel v mdlobách k zemi.

„Odneste ho,“ máchl Collins netrpělivě rukou, „představení sotva začalo. Nemůžeme si dovolit takhle ztrácet čas!“

Mark přecházel po hotelovém apartmá a netrpělivě bubnoval prsty o stehna: „Tak kde ten Ray do čerta tak dlouho vězí?“

„Pokud vím, spojil ses s ním zhruba před třemi hodinami. Miláčku, já vím, že tvůj android má nejrůznější neuvěřitelné schopnosti včetně několika paranormálních, teleportace k nim ale zatím přece jenom nepatří,“ usmála se slečna Swensonová.

Kapitán Stone přikývl: „Máš pravdu, Elso! Jenže tady se děje něco zatraceně podivného. Kolik gladiátorů by dneska zahynulo, kdyby ten směšný Caesar – Collins nebyl natolik okouzlený tvými půvaby, že nechal rozhodování o jejich životě a smrti výhradně ve tvých rukou?“

„Deset,“ spočítala Elsa rychle, kolik palců nahoru musela ukázat. „A dva stejně přišli o život, vzpomínáš? Ten plavovlasý barbar, co mu medvěd prokousl hrdlo, a amazonka, co vypadala jako vystřižená z obrázku ve starém pulpovém magazínu. Té mi bylo obzvlášť líto – takhle hloupě naběhnout na meč!“

„Nu což, ti alespoň zahynuli přímo v boji! Ale zabijet poražené? Kam se to ke všem pulsarům vracíme?“ udeřil Mark pěstí do stolu.

Slečna Swensonová zamyšleně sklonila hlavu: „Takže už věříš, že v aréně bojovali živí lidé a ne nějaké projekce nebo podobný zázrak techniky?“

Mark jen pokrčil rameny: „Pořád doufám, že se mýlím. Proto se taky už nemůžu dočkat Raye, toho žádné technické chytristiky neoklamou! Ale ano, v zásadě máš pravdu – mám za to, že v písku tam dole tekla opravdická krev a šlo o opravdické životy! A právě tohle...“ z ničeho nic se odmlčel. Chvilíčku stál s nakloněnou hlavou, najednou se rozesmál a rázným pohybem otevřel dveře: „No tak jen pojď dál, kamaráde! Ne, skutečně nerušíš, jenom jsme si povídali. Shodou okolností právě o tobě.“

Do pokoje vstoupil statný chlapík v černé uniformě, překvapivě podobný Markovi. Jen lehce kovový hlas a maličko strnulé rysy obličeje prozrazovaly, o koho se jedná: android Ray, velmi dokonalý robot s lidskou podobou a vylepšeními nad rámec standardního produktu své třídy.

Také slečna Swensonová uvítala androida. „Jako na zavolanou,“ usmála se na něj.

„Ale já jdu na zavolanou,“ vrátil jí Ray úsměv, pokud jsme ochotni přistoupit na fakt, že i androidi se dokážou usmívat nebo

mračit a vyjadřovat tak lidskými grimasami svoji náladu.

Mark zavrtěl hlavou: „Je fakt, že jsem tě volal – co ale nechápu je, jak ses sem mohl tak rychle dostat. Kupido leží přece stranou všech standardních letových cest, dost daleko od většiny obývaných systémů a především dost daleko od míst, kde oba žijeme.“

Ray pokrčil rameny: „Svoji postel, kdybych ji i nakrásně potřeboval, jako že ji potřebovat nebudu, si můžu rozložit kdekoliv. Neboli, jak říkáte vy lidé – domov je tam, kde si pověším klobouk. A můj klobouk patří na tvou hlavu, samozřejmě obrazně řečeno, Marku,“ uklonil se lehce Stoneovi.

„Pořád mi to nedává smysl,“ zahuhlal Mark, „i kdybys nakrásně po našem spojení zahodil všechno, cos měl právě v rukou, na zem, chytil první loď a vyrazil na cestu, pořád bys dorazil přinejlepším až zítra k večeru. A to bys ještě musel použít mimoprostorové koridory nebo nadčasovou smyčku!“

„A to si představ,“ uculil se android, „že jsem ještě v klidu vytáhl olejový rozprašovač a dopřál svým kloubům potřebnou antikorozi kůru. Potom jsem v rámci antropologických úprav organismu vystavil své biologické součásti solárnímu působení, upravil si vlasy gelem pro přirozenější vzhled, nastříkal se svým oblíbeným deosprayem značky Wicca a teprve potom se vydal za tebou.“

„Úžasné,“ ušklíbl se kapitán. „Tak už to vybal, příteli!

V čem je ten háček?“

„Jaký háček?“ zatvářil se Ray jako vtělená nevinnost. „Kolik času bys potřeboval ty, abys přešel z hotelu v sousední ulici do toho, ve kterém spolu právě mluvíme?“

Stone na chvíli zkoprněl. Potom propukl v upřímný smích: „Mělo mě to napadnout hned! Jsem hlava dubová, že jsem s něčím podobným nepočítal. Můžeš mi, prosím, říct, jak jsi věděl, že tě budu tak brzo potřebovat po ruce?“

„Ad jedna,“ začal vypočítávat android, „slečna Swensonová má pozítří dvě veledůležitá jednání ve správních radách největších koncernů den cesty odtud. A ty jsi na dovolené bez ní nikdy nevydržel víc jak dva dny.

Ad dvě: planeta Kupido je v mnoha pohledech – no, řekněme, že mírně podezřelá. A právě gladiátorské zápasy nabízejí nejvíce

otazníků.

A konečně ad tři: zjistil jsem si už předem něco málo o viceprezidentovi Collinsovi. Nepochybuji, že tě právě tenhle pán, který si tu tak okázale hraje na imperátora, zatím jen v aréně, zajímá. Ujišťuji tě, že až ti řeknu, co o něm vím, začne tě zajímat ještě daleko víc.“

Mark a Elsa si vyměnili pobavený pohled. „Jak prosté, milý Watsone! A to o téhle osobě tvrdí někteří, že jde jen o hrst obvodů, megabytových čipů a uměle vypěstované svaloviny,“ uchechtl se Mark, který Raye už dávno vnímal ne jako dokonalý pracovní nástroj, ale jako myslící bytost a především jako svého osobního přítele.

„Řekněte nám tedy něco nového o našem milém příteli Collinsovi,“ usmála se slečna Swensonová a pohodlně se usadila na lůžku.

„Viceprezident Collins především vůbec nepochází ze soustavy Kupido,“ začal s vyprávěním Ray. „Objevil se tady před dvanácti lety s napěchovaným kontem a pořádnou řádkou bouchačů za zády. Bouchačů v přeneseném slova smyslu, s diplomy z právnických fakult pověšenými proklatě nízko, ale i ranařů skutečných, s opravdovými paprskomety a laserovými fasery,“ upřesnil.

„No a? Podobných dobrodruhů je přece plný vesmír, hlavně v takových málo obydlených končinách, jako je tahle. Četl jsi někdy rodokapsy? Divoký Západ – tak ten dneska leží přesně v těchto cípech vesmíru a některý chlápci si zkrátka musejí trochu masírovat svaly i ego. Ale s tím galaktické federální právo nic nenadělá, s tím se musejí vypořádat lidé v tomhle zapadákově sami.“

„Možná,“ pokrčil android zcela lidským gestem rameny. „Ale co kdyby kromě poněkud imperátorských manýrů měl náš milý viceprezident na svědomí i horší věci? A když říkám horší, myslím podstatně horší. Vzpomínáš si ještě na kauzu Jeremy Proctor, Marku?“

„Obchod s bílým masem,“ polkl nasucho kapitán. „Tehdy mi bylo sedmnáct, když se tenhle hnus provalil. Nikdy mu nikdo nic nedokázal, ale bylo to nad slunce jasnější. Pro některé transplantace anebo spíš pro některá kosmetická vylepšení jsou přirozené lidské

orgány údajně nenahraditelné – anebo si to aspoň část bohaté klientely nechá ráda nakukat! Jenže smůla, v pořadníku můžeš strávit čekáním půl života, a tak se náš milý Proctor stal potichoučku dodavatelem. Rychle a diskrétně sháněl pro svou klientelu nová játra, brzlík, lymfatické uzliny nebo podvěsek mozkový. Anebo aspoň nos lepšího tvaru, případně zelenější oči. Ani nevím, co se s ním vlastně dělo potom, co ho jeho fikaný právník z toho nechutného průšvihů galaktických rozměrů vytáhl.“

Ray přikývl: „To nejsi sám, tohle neví nikdo. Totiž nevěděl. Do včerejšího odpoledne...“

Markovi začínalo svítat: „Až včera odpoledne jsi ty sám přišel na to, že...“

„Přesně tak, můj kapitáne. Tu ironii si můžeš odpustit, je to přesně a do puntíku tak,“ zasmál se Ray.

„Jak – do puntíku tak? Chcete říci, Rayi, že Collins a Proctor jsou jedna a tatáž osoba? To je snad příliš odvážné tvrzení,“ zapochybovala Elsa.

„Niméně podložené, slečno Swensonová,“ nenechal se android vyvést z rovnováhy. „Nechal jsem si vyjet všechny tehdejší holografické portréty Proctora i současné podobenky Collinse. Nechal si změnit všechno, co jen šlo, včetně šíře nosní přepážky a velikosti ušních boltců, některé základní charakteristiky jsou však neměnné. A Collinsův portrét se s Proctorovým shoduje v sedmašedesáti relevantních ukazatelích z jedenasedmdesáti. Za prokazatelnou shodu se přitom považuje už pětapadesát.“

„A to nám říká co, přítel?“ zeptal se tónem přednášejícího Mark Stone. Ray i Elsa se po něm nechápavě podívali. „To nám říká, že to tu začíná smrdět těžkým průšvihem,“ uzavřel kapitán a vytáhl z hotelového sekretáře láhev whisky.

„Povedlo se mi v noci dostat se do arény,“ přihnal se Ray do hotelu druhý den hned po ránu, krátce po odletu slečny Swensonové. „Měl jsi samozřejmě pravdu. Po krvi jsem našel jen stopy, nicméně dostatečně průkazné – do toho písku krvácelo v nejbližší minulosti, tedy včera, nejméně dvanáct osob.“

Mark vyskočil: „Já jsem to říkal! Nemůžeš říct, že jsem to neříkal!